

Skat af faste Ejendomme, — hvis man skulde naa dertil — ogsaa vil medføre Fritagelse for Skat af Skibe. Thi selv om man af praktiske Grunde vil gaa bort fra den principielt set rigtigere Fremgangsmaade, jeg mener at have anvist, og gaa over til den maaske praktisk set lettere gennemførlige at fritage alle faste Ejendomme for Formueskat, vil man dog kunne anføre en meget god principiel Grund for Skat paa Skibe, nemlig den, at vi paalægge Indkomst- og Formueskatten for en væsentlig Del som en Supplementskat, saaledes, at man med den vil ramme Formue- og Indtægtsværdier, der ikke tidligere ere blevne beskattede. Men Skibe ere ikke blevne ramte gennem vor bestaaende direkte Skattesystem. Det vil altsaa være ganske rimeligt, at inddrage dem herunder, selv om man vil fritage faste Ejendomme, som allerede rammes.

Jeg skal derefter vende mig til det ærede Medlem for Odense (Scavenius) som mente, at der var Inkonsekvens i mit Standpunkt, idet jeg ved Toldloven saa bort fra Kompensationsspørgsmaalet. Det ærede Medlem kunde forstaa mit Standpunkt, nemlig at Toldloven hører med til en virkelig fyldestgørende Skattereform, fordi den bringer ogsaa de mest ubemidlede Lettelser. Det ærede Medlem vilde kunde forstaa dette Standpunkt, hvis det kun var Toldloven, det drejede sig om, medens jeg dog ikke paa nogen Maade kunde være blind for, at der til Toldloven hørte en Kompensation, og hvis vi fik den i Form af en Brændevinsskat, vilde der ikke mere være Tale om Lettelser for de ubemidlede Klasser. Jeg bestrider i høj Grad Rigtigheden af denne Betragtning. Jeg kan forstaa den ensidige Maade, hvorpaa det ærede Medlem betragter Toldloven, den ringe Vægt, han øjensynlig lægger paa at føre denne Lov igennem, ud fra hans ganske oprigtige Indrømmelse af, at han anser den nuværende Toldlov for bedre end den, der blev udarbejdet ved en Samvirken mellem Toldkommissionen, Regeringen og Folketinget i 1897. Naar man har den Opfattelse og virkelig kan være tilfreds med en Toldlov, der i den Grad vrimler med Ubilligheder og Uretfærdigheder som den nuværende, og foretrækker den for den i 1897 foreslaaede, forstaaer jeg levende, at man meget gerne udskyder dette Led af Skattereformen. Men i Modsætning her til har man i dette Ting atter og atter fremhævet, hvilke overordentlige Misligheder den nuværende Toldbeskatning lider under. Hvilke store Fordele man kunde

opnaa ved Reformforslaget af 1897, skal jeg naturligvis ikke her udtale mig udførligt om, men det forekommer mig dog ganske indlysende, at hvor højt man end vil taksere det overhovedet at faa Formue- og Indtægtskattens Princip indført i vor direkte Skattelovgivning, maa man dog indrømme, at det egentlige materielle Udbytte for de Samfundsklasser, der skal lettes, vil ikke blive meget stort. Fordelen bestaar ganske sikkert mest i det Fremskridt, vi gøre i principiel Henseende og den Frugt, det rimeligvis vil kunne bære i Fremtiden. Thi selv om man ser bort fra Formueskatten paa faste Ejendomme, bliver, hvis man drager Indtægtskatten fra det, der kan vindes ved Skatteoverføringen til Kommunerne, Fordelen f. Eks. for Landbruget ikke overvættets stor, om der end ganske vist bliver nogen. Naar vi derimod se paa Toldloven bliver Fordelen betydelig, under hvilket af de 3 Hovedsynspunkter, vi end se den. Den giver en Lettelse i Tolden for de umiddelbare Livsfornødenheder, som løber op til $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., hvis man kun holder sig til de fiskale Satser, men som gaar betydeligt højere op, hvis vi medtage Lettelserne i alle de almindelige Forbrugsartikler, der tilvirkes af den toldbeskyttede Industri. Toldreformen giver desuden i vidt Omfang Fritagelse for Told af Raastoffer og Hjælpemidler til Produktionen, hvorved man kan sige, at alle Virksomheder her i Landet ville blive lettede i en meget betydelig Grad. Landbruget vil faa saa godt som alle de Artikler, hvoraf det hidtil har svaret Told, og som det benytter i sin Produktion, enten toldfrit eller betydelig lettede. Dette gælder om alle de Jærnvarer, Landbruget benytter, om Maskiner, Rebslagerarbejde, Kul og meget andet. Det ærede Medlem sagde, at det var ubilligt over for Byerne, at man paa en Gang vilde paabyde dem en større direkte Beskatning og samtidig tage Beskyttelsen fra dem. Ja, men det gør man jo heller ikke; man tager ikke Beskyttelsen fra dem. Man reducerer kun den mest urimelig høje Beskyttelse med et maadeholdent Beløb, og dernæst maa det ikke glemmes, at Afskaffelsen af Materialtolden i højeste Grad kommer ogsaa Byerne og ikke mindst de ubeskyttede Erhverv der til gode. Man behøver blot at tage et enkelt Eksempel, Skibsbygningsindustrien. Ifølge de Erklæringer, der ere afgivne af Repræsentanter for denne Industri, vil man kunne danne sig en bestemt Forestilling om, hvad der kan spares for Producenterne ved den foreslaaede Afskaffelse af Material-